

seminne, et woiks selle waese agga uselikko innimesse assemele sada.

Agaa kas ful neid, kes maddalas polwes ellawad, peaks paljo ollema, kes midistaksid, tannalikko melega keik sedda mitmesuggust head truiste jarrele arvata ja ülesotsida, mis helde Jummal tõteste iggaühhe jaoks on kätte moistrinud? ja kas olleks neidgi pasjo, kes lähhäks se eest selle armo jäggajale ni rõõmsa süddamega au ja kitust pakkuma, kui seál üllemal seit waesest wabbatmehhest kuulsime? Oh et sesamma jummakartlik luggu igga maddala kattusse alt saaks leitud! Kui wägga aitaks nisuggune meel, et if ilmasuta ello rõmo üllemaks tösta, ja keik ello raskust kergitada!

III.

Üks lähke maenitsusse fanna neile, kes surus wannodusse meie hulgast alles kõndivad.

Ei ükski ei sa omimast wäest üksnes ennast se eest täieste hoida, et ei lähhäks omimas viimses ello otsas moistusse ja arro polest wätimaks ja nödraks kui lapsoenne. Ge waene luggu juhtub ful, Jummal parrago, mitmele, olgo omimas ellus targad ehk rummalad, suré suggo ehk maddala polwe rahwas, jummakartslikkud ehk jummakartmata olnud, nenda et keik peawad ühte wisi palluma sedda mõda kui kunnincas Tarvet pallus ommas Cauld tamatus (71, 9.) „Ärra heida mind ärra wannal eat; ärra jäätta mind mahha kui mo rammo löppeb!“ Aga ni palvo on ommeti iggal ühhel nähha ja kuulda olnud, et jummakartmata hinged, kui nemmad surus wannodusse on, teistele hopis ennam waeruks ja túto lähwad, kui waggad ja jummakartslikkud hinged, ja et jummakartus, mis keiges asjus kass so sadab, ka ennast töeks nätab wannodusse nödrusse sees, nago künal,